

agrupació excursionista atalaia

CARRER ANSELM CLAVE, 3 — TELEFON 293 12 57 — VILANOVA I LA GELTRU

CIRCULAR PER ALS SOCIS SETEMBRE DEL 1968

Castells oblidats (6)

EL CASTELL DE LA BLEDA

La Bleda o Pla de la Bleda és un dels nombrosos agregats del municipi de Sant Martí Sarroca. Per causes que no han pogut escatir, es dóna el cas de què el petit cementiri d'aquest llogaret queda ubicat dins del terme de Santa Margarida i Monjos, essent molt possible que la riera de Foix, per la qual transcorreix actualment el límit divisori dels termes, tingui quelcom que veure en aquesta paradoxal qüestió. Dins d'aquest enclau i al costat mateix del cementiri i ermita adjunta hi ha una finca coneguda popularment amb el nom de Castell de la Bleda.

Una alta paret a manera de baluard rodeja la finca, i dins d'aquesta una gran mansió senyorial d'arquitectura moderna del segle passat presideix el conjunt. Sempre que hem anat a aquest sector del Penedès i visitat aquesta finca trobem absents els propietaris i tancat i barrat el baluard, mes, curiosos com som, no hem volgut marxar sense aclarir el motiu de què es doni el nom de "castell" a un edifici d'aparença moderna. El costat de finca que afronta amb la riera de Foix no té baluard i des d'aquell lloc pot apreciar-se que gran part de les façanes nord i oest de la mansió són construïdes de grossos carreus de pedra picada, la qual cosa posa en evidència l'existència d'un edifici antic sobre el qual s'aixecà la vivenda actual. Quedem en l'ignorància de si a l'interior de la casa queden altres vestigis arquitectònics del passat.

94

A.E. TALAIA

FEDERADOS A:
federación catalana de montaña
federación catalana de esquí
comité de exploraciones subterráneas de cataluña
asociación española de camping i caravana

Del caseriu de la Bleda o del seu castell ens han facilitat algunes dades a partir del segle X. En el "Episcopologio" del P. Puig, hi ha un testament datat al 995 en el qual el bisbe Vives concedeix a l'església de la Santa Creu i Santa Eulàlia de Barcelona, els alous que tenia al terme de "Penitense" els quals són a "ipsa bleda" i que foren d'Eldevara i la seva filla, del marit d'aquesta darrera, Geribert, i de l'arxidiaca Lobetus.

En el "Liber Feudorum" hi ha un document del 3 de març de 1072 de la venda feta per Miró Odonis i la seva muller Verna, al comte Ramon, d'un alou propi, compost de terres cultivades i hermes, arbres i vinya, en el terme d'Olèrdola, a "ipsa Bleda", afrontant a orient i migdia amb el riu "de Vitran". (La riera de Vitrà, Vindrà o Vitrano és l'actual de Llitrà, dita també Riera Gran). Segons Sobrequés en l'obra "Els grans comtes", el desembre del 1180 Ramon Berenguer definit al seu germà Berenguer Ramon, la meitat de varies possessions, entre elles la Bleda, a Olèrdola.

El primer document que esmenta el castell de la Bleda el veiem en el "Liber Feudorum" datat el 19 de gener del 1121 en el jurament de fidelitat que Berenguer de Queralt, fill de Teresa, fa al comte Ramon, sobre els castells de Gurb, Voltregà, Oris, Solterra, Oló, Avinyó, Sallent, Font-Rubí, Port i Castell Nou de Barcelona, en presència d'Arnau Ramon de Pacs i de Guillem Pere de Castellet. El comte

no demana a Berenguer, en aquest jurat, el "castrum de Bleda" ni el de Papiol fins que d'ells el faci senyor directe. L'1 d'abril de 1129 es signa el document de definició i evacuació feta per Berenguer de Queralt al comte Ramón Berenguer, sobre el "castrum de Papiol" (serà el del terme de l'Arboç?) i del "castrum de ipsa Bleda". Entre els signants hi veiem a Guillem de Castellví i Pere Bernat de la Granada.

Trobem seguidament una sèrie de personatges que porten el cognom "de la Bleda". El 1156, Arnal i Berenguer de Bleda; el 1198, Sibil·la de Bleda; i el 1248, Ramon de la Bleda i el seu fill Berenguer. En el llibre "Vilafranca antigua" es diu que el 1359, segons el cens de Pere III, tenien franquesa, sense vassallatge (focs alouers o franquers), entre altres, Santa Margarida, La Bleda i Castellví.

El nom de "bleda" més que referent a un tipus de verduera, creiem, segons

l'opinió de Moreu-Rey, en què és un derivat d'una paraula aràbiga amb la qual es designava una petita aglomeració urbana, un caseriu, que és precisament el que encara avui dia forma el conjunt de cases i masies escampades del Pla de la Bleda. Igualment com en altres relats anteriors, el Catàleg arqueològic provincial esmenta que en el castell i ermita de la Bleda s'han fet troballes de trossos de ceràmica ibèrica llisa, àmfores i vasos, com també terrissa romana.

Prop del castell de la Bleda, seguint aigües amunt per la riera de Foix, al costat de la torre elevadora d'aigua de Vilafranca, hi ha les ruïnes d'un antic molí fluvial conegut amb el nom de Molí d'en Boix, possiblement relacionat amb el castell. Al costat del molí hi havia una font natural, les aigües de la qual sembla que avui dia son utilitzades per a abastir a la capital de l'Alt Penedès.

J. VIRELLA

noticiari

Presentat per la Secció de Fotografia de l'Entitat, el passat 27 de juliol, el súbit thailandès resident a Vilanova senyor Narisara Edward Perkins ens oferí en el nostre local social una sessió de diapositives comentades sobre el seu país. Destacarem d'entre elles l'exòtica i bella arquitectura dels temples budistes i brahmànics, aquests últims guardats per gegantines estatues bigotudes de l'iconografia religiosa asiàtica, i les estampes populars de la vida i comerç de les vies aquàtiques de Bangkok, la capital de l'antic regne de Siam.

Seguí un animat col·loqui en el qual el senyor Perkins ens explicà algunes de les particularitats del seu país, tals com l'origen i evolució de la raça deguda a invasions procedents de la Mongolia; les danses populars en les quals les emocions son representades amb el moviment de les mans, i en les que s'interpretén passatges del Ramaiana; i l'utilització

de diversos animals domèstics com son l'ocell palmípede marí, dit cormorà, empletat en la pesca, les serps caça-rates i els llargandaixos atrapa-mosquits.

Des d'aquestes pàgines remerciem al senyor Perkins per les magnífiques imatges presentades i llurs agradosos comentaris.

— o —

Les vacances d'enguany han estat presidides per la pluja i el temps insegur. A l'hora de tancar l'edició d'aquesta circular els grups d'associats que retornen, del XXVII Campament Nacional d'Alta Muntanya celebrat a la Vall de Monastero, els que elegiren la serra de Larra dels Pirineus navarresos per camp d'excursions, els que es traslladaren a Gòsol al peu del Pedraforca, o els que anaren al Refugi Baldrich de Nevà, sols ens parlen de pedregades, aigua i boira, que alternaren amb uns pocs dies aprofitables.

Mes ningú torna desanimat i ja s'estan planejant noves sortides inmediates o pensant en unes més venturoses vacances del proper any.

XXII Marxa Nocturna d'Orientació per Muntanya

Com cada any, organitzat per l'Unió Excursionista de Catalunya, delegació de Gràcia, es celebrà la Marxa Nocturna d'Orientació per Muntanya que aquesta vegada era en la seva vint-i-dosena edició. La comarca escollida fou el Maresma, i la nit, del 6 al 7 de Juliol.

La marxa, amb sortida a Alella i arribada al camp d'esports de la mateixa localitat, estava dividida en els 9 sectors següents:

- 1 — Sortida (Alella) — Control
- 2 — Control A — Control
- 3 — Control B — Control
- 4 — Control C — Control
- 5 — Control D — Control
- 6 — Control E — Control
- 7 — Control F — Control
- 8 — Control G — Control
- 9 — Control H — Arribada (Camp d'Esports)

Ja desde la sortida i per la gran quantitat de "curriols" marcats en el plànol es veia que el recorregut seria difícil i enredat, sobre tot per a una marxa nocturna. Ho demostra el fet, que de 100 equips que hi prengueren part, en quedaren solsament 56 de classificats, els restants es retiraren o bé quedaren desclassificats. La marxa no obstant, estava molt ben organitzada i el recorregut molt ben assenyalat, amb marques blanques en els punts claus i solsament on era necessari.

Els sectors del recorregut que presentaven més dificultats, eren el primer i el sisè, o sigui de la Sortida al control A i del control E al control F. Fins el control A degut al terreny, amb moltes vinyes i una infinitat de curriols, i a què tampoc et podies guiar per les carenes i rieres, ja que eren poc marcades. El control E

era el lloc destinat per el sopar (Can Gurgui Gros), masia habitada en la que a les 2 del matí s'improvisa un "Snack Bar" que fou la delícia dels marxadors, se servien truites, butifarres i el què demanes sis, però sobre tot uns purrons de ví d'aquell que talla, que no paraven ni un moment. Naturalment desde el control E al F és on es despistaren més els equips,

El comentari del paisatge l'hem deixar per altres marxes que no siguin noc-

- A (Cruïlla de Camins)
- B (Pujol de la Clau)
- C (Sant Mateu)
- D (Cruïlla de Camins)
- E (Can Gurgui Gros)
- F (Can Rata)
- G (Can Roig Cerdà)
- H (Can Colomer)
- Arribada (Camp d'Esports)

turnes, doncs com no tenim ulls de gat, ja vam tenir prou feina per trobar el camí i els controls. Això si, fou una marxa molt emocionant com totes les nocturnes, imagineu-vos que a mitja nit, fosc i negre, després de caminar durant bona estona per un camí que hom creu correcte, al no trobar cap control ni cap senyal comences a dubtar de si vas equivocat, però no, segueixes i al cap de poc temps troves una senyal o bé el control, aquells moments són d'una satisfacció que no es pot descriure. També hi ha el cas contrari en què realment vas perdut, això és un gran contratemps, no hi ha altre remei que corre endarrera per intentar trobar el camí correcte, és quant més es corre el risc de perdre's totalment, doncs veus llums de llinternes per tot arreu, crits, xiulets, en fi, un verdader embolic.

LLOC	PARTICIPANTS	PUNTS
3 — Antoni Penna, J. M. Plana, Manel Prats		53
22 — Enric Garriga, J. Martí, Marcel·lí Ferrer		132
25 — Pere Ferré, J. Bertrán, Joan Ferrer		139
26 — Blanca Forgas, Enric Forgas, Lluís Daviu		140
36 — Marina Massó, Jordi Forgas, Antoni Llurba		178
43 — Antoni Campillo, Joan Fusté, Heliene Marqués		225

L'altre equip de la nostra entitat, es retirà.

Participaren equips representatius de 19 centres excursionistes, la A. E. Atalaia,

es classificà en el tercer lloc per entitats. **M. F. G.**

El exótico ágave

Resulta baldío señalar que la vegetación es quizá el mejor de los ornamentos de que puede hacer gala la tierra, así como los bosques son la expresión de vitalidad de nuestro planeta; ahora bien, no toda la capa litosférica del globo está cubierta de las mismas plantas, ocasionado por la infinidad de fenómenos que van desde las cualidades del terreno en donde se han formado los vegetales a las condiciones climatológicas de temperatura, pluviosidad, luminosidad y en general de la humedad existente.

* * *

A nuestra comarca —la zona de la costa de Garraf y el Bajo Panadés— le corresponde, como es obvio, una flora mediterránea y entre las variadas especies de plantas y arbustos que crecen en esta accidentada zona montañosa, nombraremos algunos por ser más conocidos por sus moradores, estos son:

Nombre español	Nombre catalán	Nombre botánico
Tomillo	Farigola	<i>Thymus vulgaris</i>
Romero	Romaní	<i>Rosmarinus officinalis</i>
Espiego	Espíglol	<i>Lavandula latifolia</i>
Hinojo	Fonoll	<i>Foeniculum vulgare</i>
Palmito	Margalló	<i>Chamaerops humilis</i>
Coscoja	Coscoll	<i>Quercus coccifera</i>
Zarza	Esbarzer	<i>Rubus vulgaris</i>

Siendo en todas ellas conocidas sus propiedades, medicinales en unas, alimenticias y de usos domésticos, en otras.

Pues bien, si todas las plantas y arbustos reseñados entre los muchos que se encuentran silvestres por las montañas son flora autóctona, no ocurre así con dos plantas conocidas de todos y que tan abundantemente esparcidas se hallan, incluso en forma silvestre, nos referimos a las **chumberas** y los **ágaves**, que de una de ellas nos vamos a referir en el presente comentario, dejando la

descripción de la chumbera para otra ocasión.

* * *

Haciendo una excursión por los contornos de la Ciudad —sin ir más lejos— las encontraremos por todas partes, llamando poderosamente la atención en contraste con el paisaje que las rodea, su inmovilidad y la nobleza de la mole ha inspirado a infinidad de pintores que las han inmortalizado en el primer plano de sus cuadros. Se hallan preferentemente en las masías y a los lados de los antiguos caminos de carro, podemos verlas en "Mas d'en Serra", "Mas Torrat", "Corral d'en Miró", "Mas Tapet", "Mas d'en Artís", "Corral d'en Roc", "Mas del Carró", "Mas d'en Pascualí" y en muchísimos lugares más.

Estas exóticas plantas eran usadas antaño para hacer cuerdas los ágaves, las llamadas "cordes de pita", como linde-

ros también solían plantarse; y las chumberas como alimento humano su fruto, y las palas de alimento para el ganado.

AGAVE (del griego "agavé" admirable, noble). Género de plantas de la familia de las amarilidáceas, tribu de las agaves; son plantas monocárpicas, de larga duración, con hojas grandes, todas radicales, dispuestas en roseta, carnosas, dentado-espinosas y delgadas, enteras y a veces ciliadas. El ágave o pita en su país de origen florece entre los 6 a 10 años, al madurar los frutos parecidos a

dátiles, muere la planta, pero de sus raíces salen muchos retoños que hacen que la especie no se extinga, al contrario que se multiplica muchísimo. Los escapos se llaman "pitacos" tienen una altura de unos 5 metros, son muy ramificados y llevan una gigantesca panoja de flores amarillo-verdosas, grandes, dispuestos en grupos semejantes a cirios corimbiformes. Estas flores son ricas en azúcares y muy olorosas, néctar predilecto de las abejas.

En Europa tarda en florecer unos 50 años y lo hace entre julio y septiembre. El exceso de humedad le perjudica, creciendo con facilidad en terrenos secos, áridos, pedregosos y areniscos, cuyo dominio comparte en las regiones cálidas con el nopal.

De esta planta se han llegado a clasificar más de 300 especies, pero sólo dos únicas variedades son las aclimadas en la Costa Dorada y probablemente en todo el resto de España desde muy antiguo, estas son:

"Agave americana vulgare" de hojas color verde oliva, que es la más extendida.

"Agave americana variegata" sólo difiere del anterior por que tiene unas largas tiras en cada extremo de las hojas de color amarillo.

Esta planta fué importada de América por los conquistadores españoles que la hallaron en Yucatán, (Méjico) de donde es originaria, a mediados del siglo XVI y la esparcieron por España y todas sus colonias. En Méjico se le conoce por "Lirio del desierto", también se le llama "planta del siglo" y "áloe americano".

En Méjico y otros países americanos su importancia es enorme ya que se utiliza como materia prima textil, en la preparación de licores —como el tequila— y en alimentación.

Hoy en día se usa mucho en decoración de jardines, así como en vallados (esto último en Andalucía), todos los villanovenses podemos ver de ambas especies en los parterres modernos de la villa; en cre-

ciente difusión, el mismo fenómeno se observa en toda España.

El nombre de ágave es europeo, lo llamaron así por su hermoso y original aspecto. El nombre de "pita" que también se le denomina, es "quechúa", del Perú. En América se le conoce por "magüey" y "cabuyá". Por lo que respecta a los antiguos territorios que formaban el reino de Aragón es conocido por varios nombres según las regiones.

Valencia: filiaguya, asober.

Baleares: pita, adsevara, donardo.

Murcia: atzahara, pita.

Cataluña: filiaguya, etsavara, ATSAVARA, adsavara, pitalassa y pita.

Según un diccionario, el nombre atsavara (que es el más generalizado) proviene del árabe "as-sabara", caso muy curioso si tenemos en cuenta de que cuando se plantó en Cataluña o zonas colindantes hacia muchos años que los sarracenos habían sido expulsados, y su influencia por lo menos en Cataluña era nula, desde hacía siglos. Pero hay que tener en cuenta una cosa, que las regiones que formaron el antiguo reino de Aragón en los siglos XVI y XVII vivieron prácticamente aisladas del resto de España, por lo que quizás antes de llegar aquí, el norte de África podía estar ya lleno de ágaves que los españoles allí habían llevado, ya que por lo que se sabe al respecto, las primeras reseñas que tenemos de la "atsavara" corresponden al siglo XVII en Cataluña y son grabados de la época de finales de este siglo, es decir, cuando hacía más de 100 años que se había traído del Nuevo Mundo. ¿Los comerciantes catalanes la trajeron del África? ¿Se le llamó así porque los muchos moros que quedaron después de la conquista en Valencia la bautizaron con este nombre en recuerdo de algo similar que se encontraba en sus remotas tierras de origen? En fin, no dejan de ser más que conjeturas que corresponde descifrar a los aficionados a la topografía.

SALVADOR LLORACH

Operació G. E. T. 68

PORTS DE BESEIT

Aquesta excursió va ésser considerada com unes pràctiques del prop-passat Curset d'Exploracions Subterrànies celebrat a la nostra Entitat. Sols hi poguérem anar quatre assistents, doncs llogàrem un cotxe sense xófer, era un 600-D i sols podia portar 4 persones; vàrem sortir de Vilanova el dissabte a les 9 i mitja del vespre i ens vàrem dirigir a Horta de Sant Joan, per la ruta següent: Vilanova-Tarragona - Reus - Falset - Mora d'Ebre - Benissanet - Miravet - Pinell de Brai - Prat de Compte - Horta de Sant Joan. Quan vàrem arribar a Horta ens vàrem donar compte que quasi no hi havia gasolina en el dipòsit i vàrem anar a Vallderores (Prov. de Terol) a fer-ne. Prop d'aquest poble i al costat d'una casa pernotàrem per el sistema "vivac". L'endemà dematí ens dirigírem cap a la Cova del conill, per la qual tinguérem d'abandonar la carretera que anàvem seguint i vàrem agafar un camí de carro que atravesant el riu Canaletas ens portar fins a 200 metres de la Cova. La cova està situada en unes penyes i molt amagada, cosa que fa que si no s'hi va amb un expert coneixedor del terreny no es trobi. A l'entrada de la cova deixàrem les motxiles, agafant el material necessari i deixant les coses superflues, vàrem portar 2 cordes de "perlon" i els estreps, també vàrem agafar un matalàs neumàtic per si cas feia falta per passar el riu subterrani que circula per dintre aquesta cova. Amb tot aquest material ens adentràrem dintre la cova passant per gateres seques fins arribar en un pou de 8 x 4 metres i 10 metres de fons d'aigua, el qual vàrem flankejar per la dreta degudament assegurats amb una corda, després de passar aquest pou que és el punt més difícil de passar, férem cap a una sala de blocs per la qual hi transcorreix el riu subterrani que desemboca al pou avans citat; al final d'aques-

ta sala hi ha una cascada de 3 metres d'altura, la qual vàrem superar amb l'ajuda dels estreps, un cop dalt d'aquesta cascada la galeria és inundada per l'aigua, que en alguns llocs té 60 cm. de fons, i passant per aquesta galeria es fa cap en una segona cascada, que és fàcil de superar, la qual ens porta en una bifurcació de galeries, una a la dreta que està inundada per ser el actual curs del riu, i que després d'un breu recorregut ens porta en un sifó impracticable amb els nostres actuals medis d'exploració, i una a l'esquerra que està seca ja que és el curs antic del riu. El caudal d'aquest riu es calcula d'uns 70 litres per minut i la temperatura és de 10° el dia 23 de Juny a les 3 de la tarda. Un cop arreplegat tot el material empleat per l'exploració vàrem sortir de la cova i vàrem dinar. En total vàrem explorar 60 metres de galeries seques i 200 metres de galeries inundades. Després de dinar vàrem descansar una mica i ens vàrem dirigir amb el cotxe a Tortosa, a on vàrem fer algunes fotos, i d'ací a Mas de Bärberans, a on vàrem agafar la pista forestal del Barranc de la Galera que ens va conduir al Refugi Forestal a on vàrem pernoctar sota el doble sostre que prenguérem de l'Entitat, feia un vent horrible, el dilluns el dematí emprenguérem de nou el camí, fins a la Cova del Vidre, vàrem deixar el 600 en un pla vora de la cova i cap aquesta ens dirigírem, és una cova impressionant per les seves mides 40 x 30 x 40 metres, vàrem fer fotos, inspecionàrem la cova i ens vàrem dirigir cap la pla a on vam deixar el auto, ací vàrem recollir diversos exemplars de fòssils que per allí hi havien, hi ens vàrem dirigir cap a Mas de Bärberans a on el company Jani Ferrer ens pagà l'aperitiu, era el seu sant, després de fer algunes fotos típiques ens anàrem d'aquest simpàtic poble.

cap a Tortosa de volta ja a casa. Ací vàrem agafar la poc arreglada carretera de Barcelona, i a l'Hospitalet de l'Infant ens vàrem anar a la platja a prendre el sol i a banyar-nos, un cop realitzat el nostre desitg, vàrem continuar el nostre camí de retorn, i a la vora de Cambrils ens vàrem aturar a dinar sota uns pinars per allí existents, un cop descansats i paït el dinar vàrem tornar a emprendre el camí cap a casa passant per Tarragona, a on vàrem admirar les belleses que té aquesta

ciutat tan culturals com físiques, Altafulla, Torredembarra, Vendrell, Calafell, Segur de Calafell, Cunit, Cubelles i Vilanova. Per acabar aquest reportatge sols em resta dir que vàrem tindre uns dies meravellosos, que el cotxe es portà magníficament i que el comportament entre els companys Albert Bayo, Pere Ferré, Josep Bertrán i Joan Ferrer va ésser excelent.

MYOTIS MYOTIS

secció de cultura

CONEGUEM L'IDIOMA

ELS BARBARISMES

per Aurèlia Rión

Tornem a insistir sobre el mateix tema. La llista de barbarismes i formes errònies en el nostre parlar corrent és interminable.

Quan escrivim aquestes lletres acabem de veure el conegut programa mensual de la televisió "Mare Nostrum" que, a part del de teatre, és l'únic que tenim en català. No és el meu propòsit de fer-ne una crítica. Precisament el crec un programa molt digne. Només volem posar de relleu alguns barbarismes que molt sovint hom hi pot sentir, tant per part dels personatges entrevistats com també dels mateixos presentadors, conseqüència lògica de les anormals circumstàncies per les que travessa el nostre idioma (manca d'ensenyament, a l'escola, manca de difusió a la televisió, a la ràdio i a la premsa).

La presentadora, dirigint-se a l'entrevistat, preguntà si un determinat esport era "arriesgat", a la qual cosa aquest respongué amb el mateix barbarisme. El mot "arriesgat" no vol dir res en català. "Arriesgado" (castellà) ve de "riesgo". En català és "risc". Per tant, serà un "esport arriscat". El mateix cas és el del verb "arraigar". Es molt corrent de sentir frases com aquesta: "Es un costum molt arrraigat". Com veiem clar "arraigar" ve de "raíz" (arrel, en català). Per tant,

hem de dir: "Es un costum molt arrelat".

En el mateix programa algú va empar també el mot "lograr" en lloc "d'aconseguir", que és el correcte. No diguem, doncs, "Hem de lograr això costi el que costi", sinó, tal com diem: "Hem d'aconseguir..." o bé "Hem d'obtenir...". Tinguem també present que usem a vegades "lograr" en un altre sentit equivocat. Diem: "Es un espectacle molt lograt". En castellà "muy logrado" és perfecte; en català, inadmissible. Els espectacles que trobem bons, acceptables, ben realitzats, són "reixits". Recordem aquell renomenat llibret francès, traduït al castellà amb el títol de "Triunfo" i al català, amb el de "Reeixir".

O sigui que els espectacles poden ésser ben aconseguits, ben trobats.

Posem-hi una mica del nostre esforç i entre tots treballarem per la dignificació del llenguatge, que és un gran do, certament.

SORTEIG

En el sorteig corresponent al mes d'agost ha estat premiat el soci Helleni Marqués i Marqués amb el llibre "La necessitat de l'Art" autor Ernst Fischer.

El soci premiat pot passar a recollir el llibre qualsevol dimarts o dijous de 8 a 10 del vespre; caduca als 60 dies del sorteig.

En cas de no ésser recollit, passarà a formar part de la nostra biblioteca.

Activitats realitzades del juny a l'agost del 1968

22-24 Juny

Sortida espeleològica a Roda de Barà a l'avenc d'en Floressa.
Vocal: A. Campillo. 6 assistents.

22-24 Juny

Espeleologia a la cova del "conill".
Ports de Beseit.
Vocal: J. Ferrer. 4 assistents.

22-24 Juny

Travessia Ribes de Freser - Núria - Noucreus - Pic de l'Infern - Coma de Vaca - Camprodón.
Vocal: J. Elías. 5 assistents.

22-24 Juny

Travessia Núria - Noucreus - Pic de l'Infern - Bastiments - Núria - Puigmal - Núria.

Vocal: M. Ferrer. 8 assistents.

22-24 Juny

Excursió de Camping a la Torre de la Mora.

Vocal: X. Salleras. 8 assistents.

30 Juny

Travessa al Garraf.
Vocal: S. Marrugat. 2 assistents.

29-30 Juny

Espeleologia a l'avenc d'en Floressa Roda de Barà.

Vocal: J. Ferrer. 6 assistents.

29-30 Juny

Excursió al Refugi Baldrich.
Vocal: J. Gudín. 2 assistents.

6-7 Juliol

Participació a la marxa nocturna a Alella.

Vocal: L. Daviu. 7 equips.

9-30 Juliol

Excursió al refugi Baldrich
Vocal: P. Montané. 2 assistents.

14 Juliol

Espeleologia a la Falconera Garraf.
Vocal: S. Marrugat. 2 assistents.

13-14 Juliol

Espeleologia a l'avenc dels Llambriks, Garraf. Vocal: P. Ferré. 3 assistents.

17-18 Juliol

Excursió al refugi Baldrich.
Vocal: J. Fusté. 2 assistents.

18 Juliol

Espeleologia a Roda de Barà. (Prospecció).

Vocal: J. Ferrer. 2 assistents.

21 Juliol

Espeleologia al Garraf "Avenc del Bruch".

Vocal: J. Bertrán. 5 assistents.

28 Juliol - 16 Agost

Vacances al refugi Baldrich.
Vocal: J. Fusté. 5 assistents.

1-18 Agost

Vilanova - Saragossa - Jaca - Vall del Roncal - Larra.

Vocal: A. Ferrer. 3 assistents.

3-18 Agost

Vilanova - Ref. Sant Jordi - Pobla de Lillet - Castellar de Nuch - Vilanova.

Vocal: R. Lozada. 3 assistents.

3-11 Agost

Assistència al XXVII Campament Nacional d'Alta Muntanya (Vall de Monastero).

Vocal: Sec. Muntanya. 8 assistents.

18 Agost

Prospecció a Sant Miquel d'Olèrdola.
Vocal: J. Ferrer. 2 assistents.

11 Agost

Sortida de prospecció i topografia a Roda de Barà.

Vocal: A. Bayo. 2 assistents.

(Els articles reflexen només les opinions de llurs autors)

President: Antoni Llurba, Secretari: Manuel Montoliu, Direcció Circular: Xavier Capdet.

T. G. Vilaseca - Rbla. Caudillo, 41 - Villanueva y Geltrú - 1968